चक्रुः। एतस्मिन्नन्तरे राजा सविषादं शालिहोत्रज्ञान् चिकित्सकाना ह्वय प्रोवाच। भो भो प्रोच्यतामश्वानामेतेषां कश्चिद्दाहोपशमोपायः। ते ऽपि शास्त्राणि सञ्चिन्त्य प्रोचुः। देव प्रोक्तमत्र विषये भगवता शालिहोत्रेण।

कपीनां वसयाश्वानां वह्निदाहसमुद्भवा। ५
व्यथा विनाशमभ्येति तमः सूर्योदये यथा ॥ ६६ ॥

तत् क्रियतामेतच्चिकित्सितं द्राग्यावद्रोगेन ते न विनश्यन्ति। सो ऽपि राज्ञा तच्छ्रुत्वा वानरबधमादिष्टवान्। किं बहुना सर्वे ते व्या पादिता इति। अथ सो ऽपि वानरयूथपस्तां कुलधर्षणां ज्ञात्वा परं विषादमुपगतः। तदनुसारि त्यक्ताहारविहारक्रियो वनाद्वनान्तरं पर्य १० टति। अचिन्तयच्च। कथमहं तस्य नृपपापस्यानृण्यताकृत्येनापकृत्यं करिष्यामि। उक्तं च।

धर्षणां मर्षयेद्यो ऽत्र वंशज्ञापरनिर्मितां।
भयाद्वा यदि वा लोभात् स ज्ञेयः पुरुषाधमः ॥ ६७ ॥

अथ तेन वृद्धवानरेण कुत्रचित् पिपासाकुलितेन भ्रमता पद्मिनीख १५ ण्डमण्डितं सरः समासादितं। तत्र च यावन्निपुणतयावलोकयति। तावद्वनचरमनुष्याणां प्रविशदेव पदं पश्यति न च निर्गच्छदिति। ततश्चिन्तयामास। नूनमत्रान्तर्जले दुष्टग्रहेण भाव्यं। तत् पद्मिनीना लमादाय दूरस्थो ऽपि जलपानं करोमि। तथानुष्ठिते तन्मध्याद्रत्नमा लालङ्कृतकण्ठो राक्षसो निष्क्रम्य तमुवाच। यो ऽत्र सलिले प्रविशति २० तं भक्षयामीति। तन्नास्ति धूर्ततरस्त्वदन्यो यो ऽनेन विधिना पिबसि। तत् तुष्टो ऽहं प्रार्थयस्व हृदयवाञ्छितं। कपिराह। भोः कियती भक्षणशक्तिस्ते। स आह। शतसहस्रायुतलक्षाण्यपि जलप्रविष्टानि भक्षयामि। वाह्यतः शृगालो ऽपि मां धर्षयति। वानरः प्राह। अस्ति मे भूपतिना सहाद्यन्तं वैरं। यद्येनां रत्नमालां मे प्रयच्छसि २५